tive ale compozitorului, prezente în programul de sală, îndeosebi cu aserțiunea că a deșurubat muzica lui Bach din contextul ei cultural pentru a încerca aducerea ei în planul naturii" (...! ?) Compozitorul are destule resurse creatoare personale. Cu atît mai ciudat ni se pare să se alinieze deliberat la unele mode pasagere. Oricine poate avea spirit de frondă ; oricine are dreptul să fie un iconoclast declarat. Dar credem că Bach se cuvine lăsat în măreția sa și nu folosit drept „cap de turc" și degradat pentru tot soiul de elucubrații muzicale, care dintre care mai năstrușnice. Dar nu uităm pe pianista Alexandrina Zorleanu care se afirmă totdeauna în chip deosebit de pozitiv cînd este vorba de prezentarea muzicii contemporane.

Am urmărit, ca totdeauna cu interes, *Passacaglia pentru orchestră* de Webern. Este prima sa lucrare atonală în stil schönbergian dar încă atașată de tradiție. Tema este reluată variațional ca în orice passacaglie clasică. Remarcabila culoare timbrală a fost realizată cu multă finețe de Ludovic Baci ca și *crescendo*-urile apoi *diminuendo*-urile succesive, precum și lirismul gingaș exprimat de viori.

În *Concertul în Mi major pentru vioară și orchestră* de Bach, solista Silvia Marcovici a dovedit, o dată mai mult, că stăpînește cu ușurință instrumentul său ; de asemenea, că dispune de un ton frumos, de mare claritate și de o deplină justețe. Violonista care are mult temperament nu trebuie să se consume însă în flexiuni exagerate ale bustului, cu aruncări, pe spate, apoi cu reveniri și aplecări subite, totul de o mobilitate exterioară excesivă, care dă impresia falsă că face eforturi mari pentru a cînta — ceea ce nu e nici pe departe cazul. În *Adagio* s-a manifestat însă nu numai cu sentiment dar și cu ținuta adecvată, cu contenență, cu o frazare îngrijită.

În ceea ce privește interpretarea propriu-zisă, trebuie evitate, îndeosebi vînd e vorba de Bach, acele contraste dinamice prea mari, cu căderi bruște de intensitate sonoră — de unde unele momente de adevărat *fading* cînd de-abia se mai auzea.

Ludovic Baci care a încheiat concertul cu *Variații* de Reger *pe o temă de Mozart* a vădit și de data aceasta remarcabilul său profesionalism. Investighează cu pasiune cele mai diverse domenii ale muzicii, în concertele sale aducînd mai totdeauna noutăți de interes artistic. Este un șef de orchestră foarte prețuit, talentat și de o exemplară modestie.

Cvartete

Cvartetul „Pro-Arte", desprins din sînul Filarmonicii, a cărui contribuție la promovarea muzicii de cameră este notorie, a încheiat ciclul „Cvartetul românesc" prezentînd trei lucrări ale genului.

Am urmărit *Cvartetul no. 2* de Dumitru Capoianu, alcătuit din două mișcări *Allegro* care încadrează un *Adagio* (a se vedea analiza în cuprinsul prezentului număr al revistei noastre).

La 80 de ani, Ludovic Feldman se dovedește neobosit, prolific. Sub titlul de *Trei studii de concert* compozitorul a prezentat trei mișcări la care dacă nu iau parte chiar toți membrii cvartetului, în schimb apare un al 5-lea factor, un percuționist.

Lucrarea se prezintă ca un cumul al unor probleme de execuție dintre cele mai dificile — compozitorul urmărind anume acest lucru, socotind că ar putea servi astfel unor scopuri pedagogice. Deosebit de acest aspect am reținut însă duetul celor două viori din partea I, un duet desvoltat, acompaniat de o seamă de elemente de percuție, cîntul solo foarte liber și de bogată expresivitate al violei din partea a II-a, *Lento,* precum și acel *Allegro impetuoso* final realizat cu o interesantă participare contrapunctică a celor 5 muzicieni.

În sfîrșit, *Cvartetul Consonanțelor* de Pascal Bentoiu. A fost ca o îmbăiere într-o mare de sonorități calde, eufonice, de o consonanță cu totul agreabilă. Compozitorul a urmărit anume să realizeze o lucrare cu totul tonală, convins fiind că mai curînd sau mai tîrziu, „evoluția artei sunetelor va aduce inexorabil reintrarea consonanței". Fără să fim și noi la fel de convinși, trebuie să spunem că am ascultat acest cvartet cu sentimentul cel mai afirmat al unei depline satisfacții de ordin senzorial. Am încercat un sentiment de plenitudine, de neoboseală auriculară și de chietudine sonoră. Aproape că nu ne venea să credem că se mai poate scrie și așa... Stilul lucrării a apărut unitar și am savurat din plin acel unison, în spirit enescian, cu care a debutat *Larghetto* care reprezintă o muzică de mare sensibilitate și de interiorizare, predispunînd la o meditare senină. Foarte agreabilă și muzica melodioasă din ultima mișcare, *Allegro molto moderato.* Nu vom reda din aproape în aproape, tot ce-am notat noi de-a-lungul acestui cvartet realizat cu talent și cu meșteșug. Am sesizat unele rezonanțe de muzică spaniolă, în mișcarea *Giusto* precum și de muzică, ușoară, sincopată, contemporană în Final — ceea ce nu e rău. Ni s-a părut curios însă că Pascal Bentoiu a sucombat la rîndul său modei actuale, transformînd cutiile de rezonanță ale instrumentelor de coarde în instrumente de percuție. Interpreții — eminenți Varujan Cozighian, Avy Abramovici, George Popovici și Alfons Capitanovici (la care s-au alăturat în *Studiile de concert* de Feldman și virtuozul percuționist Nicolae Albulescu) se pare că s-au lăsat ușor convinși să-și bată instrumentele lor cu degetele... Să sperăm însă că și această modă va fi trecătoare. Relevăm în încheiere, ca o notă generală, ținuta artistică a formației „Pro Arte" și rolul jucat în promovarea cu succes a genului cameral în sălile noastre de concert.

https://biblioteca-digitala.ro